

Chtěl bych se ve svém duchovním slově zamyslet nad textem druhého čtení mše květné neděle - z listu Filipánům - 2. kapitola 6 – 11 verš, je dobře si text vyhledat mezi listy sv. Pavla a dopředu si ho přečíst. Letošní pašije jsou od sv. Matouše 26, 14 – 75; + 27,1- 66. Znamená to přečíst celé dvě kapitoly sv. Matouše. Doporučuji si je přečíst, zvláště tehdy, když vás je více v rodině, bude to obohacující. Budete vytvářet malou církev s Ježíšem Kristem, protože jste shromáždění v jeho jménu.

Použiji překladu Filipánům prof. Ctirada Pospíšila ThDr., je trošku odlišný od ekumenického, ale je přesnější. „Chovejme k sobě to smýšlení jako Ježíš Kristus. On měl právo vystupovat jako Bůh, nepovažoval však svou rovnost s Bohem za kořist, ve svobodě překonav sám sebe přijal tvářnost člověka a zaujal postoj služebníka jako jedem z lidí. Pokořiv sám sebe stal se poslušným až k smrti, a to k smrti na kříži a tak ho Bůh povýšil nade vše....“

Je to velmi krásné vyznání, (modlitba) které sv. Pavel asi převzal do svého listu. Ponížení Božího Syna se podobá, příběhu prince, jehož otec byl nesmírně mocný a bohatý panovník. Tento mladík žil v přepychovém paláci obklopen nádherou a slávou. Když překročil práh dospělosti, začal ho skličovat smutek, jeho původ si sám neuměl vysvětlit. Jednou zadumán kráčel volným krokem parkem, který obklopoval otcův palác, a narazil na moudrého poustevníka. V rozhovoru mu princ vyjevil svůj smutek a otcovy rozpaky. Poustevník se pousmál a pravil: „Tobě schází láska“. To je nehorázný nesmysl, ty jeden mnichu, vždyť mě všichni milují a projevují mi úctu.“

Chyba lávky, milý princí. Ti všichni se především bojí tvé moci a mají rádi tvé bohatství, obdivují tvé nádherné oděvy, libí se jim dvorské zábavy, které nabízí tvůj otec. Tebe jako osobu nemiluje nikdo, protože jim jde o úplně jiné věci než o tebe samotného. Ty jsi jim v podstatě lhostejný, protože, kdyby byl na tvém místě kdokoliv jiný, chovali by se k němu naprosto stejně jako k tobě. Mladík se zamyslel a duchu musel uznat, že stařec mluvit velmi moudře. „A co si mám počít, aby mě někdo milovat jako osobu, jen kvůli mně, a nikoliv pro mou moc, bohatství a slávu?“ „Inu to je velmi prosté vyjádřit, ale nesmírně obtížné uskutečnit. Uprostřed noci musíš tajně vyklouznout z paláce svého otce v šatech žebráka. Až nalezneš někoho, kdo tě bude mít rád jako nemajetného, prostého, bezmocného a úplně obyčejného člověka, pak to bude jen a jen kuli tobě.“

Královský syn mocně toužil po lásce, že kvůli ní neváhal opustit nádheru a přepych rodinného paláce. Nebál se chudoby, hladu a ponížení. Nepřestal být synem panovníka, příslušníkem královského rodu, odložil pouze panovnický purpur, a tak nakonec našel to, co hledal. Tato zkušenost ho rovněž přivedla k velmi cennému poznání, že totiž nad pravou láskou není v životě nic, zhora nic vzácnějšího.

Je to jistě pohádkový příběh a vedle podobnosti s tajemství ponížení Božího Syna zároveň obsahuje i mnoho prvků, které jsou nepodobností. Zároveň vidíme důvod vtělení, proč se stal jedním z nás. Chtěl se stát milovatelný, jako osoba. Syn nechce být milován pro svou moc, slávu, nádheru, nýbrž jako osoba. Díky tomu, že se stává chudým, (on nestřeží žárlivě svou kořist), díky tomu ho můžeme poznat. V božství plném jasu ho naše oči spatřit nemohou. Tím nás také obohacuje svou chudobou. Tomu každý rozumí, kdo nemá práci, kdo je nemocný, osamocení.

„Stal se poslušným až k smrti...“to co člověk dělá, jak se rozhoduje je dané jeho vnitřním smýšlením, jeho úmyslem. Jak říká prof. Pospíšil, Ježíš Kristus nás spasil nikoliv tím, co vnějškově vytrpěl, ale především svým ponížením (kenózi), pokorou, poslušností. To je ten pomyslný tavící kelímek, v něm je jeho utrpení a konání přetaveno v božskou lásku a ta se

vtěluje a stává také lidskou lásku.

Mylný přístup k jeho utrpení má název dolorismus, který staví důraz jen na to, co je vidět a to pak deformuje náš vztah, takže to vypadá, že on si libuje v utrpení a chce naše strádání. On nemá sadistické sklony v trápení svých synu a dcer. Jde pouze o to, abychom dospěli k nesobeckému osvobození se od sebe a tím nás přetvořil do podoby svého Syna.

Pokora a poslušnost v tom je Ježíšova velikost. Možná, že jste někdo z vás znali otce Jiřího Reinsberga, který občas vyprávěl následující anekdotu: Za profesorem přijde student a táže se: „Který kniha o pokoře je ta nejlepší?“ A profesor na to: „No přece ta moje!“ A jakmile někdo řekne: Pokora, to je moje, již se vlastně vypíná. O pokoře jsou mezi lidmi velmi zkreslené představy. Kdo neměl pokoru jen jako „vlastnost“ to byl Ježíš Kristus. Proto o sobě řekl jsem tichý a pokorný srdcem. Pokora rozhodně nemá jenom negativní stránku, neznamená jen krotit své ambice, kdy dotyčný chce vyniknout nad druhé.

Má také pozitivní a aktivní povahu, projevila se v podobě odvahy, takže se Ježíš nebál razit cestu proti proudu doby. Postavit se proti mentalitě světa. Tohle já vidím u papeže Františka, ne každý to tak vidí.

V samotném závěru bych se rád dotknul posledních slov Krista na kříži. U sv. Matouše čteme, Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil. Jsou to slova žalmu, modlitby, nikoliv zoufalství. Sv. Lukáš uvádí jeho poslední slova, trošku jinak: Otče, do tvých rukou poručím svého ducha. Ten kdo se modlí každé večer kompletář před spaním tak říká: Do tvých rukou Pane, svěřuji svůj život. Ježíš svěřil svůj život, svou duši Otci, a co je odevzdáno není ztraceno. Tady je vyjádřeno hluboké tajemství, mezi světem a Bohem. Často jsem si klad v posledních měsících otázku, proč je tak důležité odevzdávat svůj život Bohu. Je v tom něco velmi důvěrného. Ježíš dal to nejcennější, nejdrahoccennější, prostě drahokam. Položme si otázku, kdy jsme nejen formálně slovy, ale opravdově odevzdali (upřímně z celého srdce) Bohu svůj život. Manželé, jeden druhému... Vraťme se ke Kristu... Víte, tím dochází k něčemu převratnému v dějinách světa, chrámová opona se roztrhla, je to nakonec jen vnější znamení. Od toho okamžiku, je náš svět připoután k Bohu, nezvratným způsobem. My proto říkáme: Pane, přijmi mého ducha, jak to řekl sv. Štěpán před svou smrtí. Jen díky tomu je to možné ve víře vyslovit. Od této chvíle Bůh začíná uskutečňovat svůj plán spásy všech lidí. Možná, že dnes si to více uvědomujeme... Váš otec Josef